

Ιστορίες τοκετού

Αν υπάρχει κάτι που να εμπιστεύομαι απόλυτα σε αυτή τη ζωή, δεν είναι τίποτε άλλο παρά το ένστικτό μου. Όταν μάθαμε πως ήμουν έγκυος, όπως όλοι οι υποψήφιοι γονείς αρχίσαμε να έχουμε τις ανησυχίες μας, αλλά και μια σιγουριά πως όλα θα πάνε καλά. Η πιο ωραία έκπληξη της ζωής μας.

Ήταν τότε που γνώρισα μια διαφορετική γυναικολόγο, «εναλλακτική» όπως έχουμε μάθει να λέμε, όμως τώρα μπορώ να πω, πως είναι πρώτα άνθρωπος και μετά γιατρός, πρώτα σέβεται τη φύση και μετέπειτα την επιστήμη. Μου ταίριαξε αμέσως. Έμαθα πολλά κοντά της, έμαθα τι σημαίνει φυσικός, φυσιολογικός και παρεμβατικός τοκετός. Παρακολούθησα μαθήματα προετοιμασίας τοκετού και μητρότητας και διάβαζα πολύ. Ότι υπήρχε στο διαδίκτυο, αγόρασα βιβλία, και άκουγα ιστορίες από άλλες μαμάδες. Το θέμα του τοκετού το είχα ψάξει πολύ όταν ζούσα στην Αγγλία, με στενοχωρούσε το γεγονός ότι η Ελλάδα έχει τεράστια ποσοστά καισαρικών. Τώρα πια ξέρω γιατί.

Ο καιρός περνούσε και κάποια στιγμή αποφάσισα να γεννήσω σε δημόσιο νοσοκομείο. Για τους αυτονόητους λόγους, οικονομικούς και παροχής μονόκλινου δωματίου με rooming-in. Είχα ακούσει καλά λόγια γι αυτό που επέλεξα. Το πρώτο που πιστοποιήθηκε ως baby-friendly, υπέρ του θηλασμού, ιστορικό μαιευτήριο, με κορυφαίους γιατρούς. Ανακοίνωσα στη γυναικολόγο μου την απόφασή μου, και τότε κατάλαβα για άλλη μια φορά πόσο υπέροχος άνθρωπος είναι. Μου έδωσε συμβουλές, τι να προσέξω και δέχτηκε να με παρακολουθεί ωσότου γεννήσω.

Στο δημόσιο νοσοκομείο βρήκαμε γιατρό, μας την συνέστησαν. Όλα πήγαιναν μια χαρά, εξετάσεις άψογες, τέλεια εγκυμοσύνη. Και φτάνουμε τέσσερις μέρες πριν την πολυπόθητη ΠΗΤ (Πιθανή Ημερομηνία Τοκετού). Πηγαίνω στο νοσοκομείο, κάνω εξετάσεις, με βλέπει η γυναικολόγος και ξεκινάει η φαρσοκωμωδία...

Γιατρός: Αχ, δεν στο 'πα, θα γεννήσεις παιδάκι, έφτασε η ώρα.

Εγώ: Πλησιάζει θέλετε να πείτε, έχουμε ακόμα.

Γ: Κοίτα δεν έχεις καθόλου διαστολή, έχεις ένα μεγάλο μωρό (3.225 κιλά βάσει υπερήχου), το οποίο είναι ψηλά, ποιος ο λόγος να το κρατάς; Δε θα μπορείς να το βγάλεις μετά. Λοιπόν έρχεσαι το Σάββατο.

Ε: Να έρθω να κάνω τι; Πρόκληση; Πριν την ΠΗΤ; Δεν έρχομαι, θα περιμένω να ξεκινήσει φυσικά η διαδικασία. Έχω χρόνο και θέλω να το συζητήσω και με τον άντρα μου.

Γ: Κοίτα να δεις εγώ είμαι μαιευτήρας, όχι ο άντρας σου. Σε κάποιες γυναίκες η μήτρα παραμένει αδρανής και κινδυνεύει το μωρό. Τι να σου πω, μπορεί να σου σπάσουν κι αύριο τα νερά, δεν είμαι και θεός. Φύγε και κάνε ότι θες, πάρε με όποτε θες. Εγώ στα είπα.

Είμαι σίγουρη πως είχε εφημερία το Σάββατο και ήθελε να ξεμπερδεύει. Δεν ξέρω πως κρατήθηκα και δεν είπα πιο πολλά. Σεβάστηκα το παιδί μου. Φεύγω και μιλάω με τον άντρα μου. Τον άγχωσα κι αυτόν. Του λέω εγώ με αυτήν τοκετό δεν κάνω, δεν θα πιάσει το παιδί μου. Μου λέει πάρε την γιατρό

σου. Αυτό έκανα. Μου είπε πως καλά έκανα και αρνήθηκα την πρόκληση και πως θα με έβλεπε όταν γυρνούσε από το ταξίδι της. Μίλησα και με έναν σύλλογο μαιών και μόλις έκλεισα τις 40 βδομάδες ξεκίνησα να κάνω καρδιοτοκογράφημα για να δούμε αν το μωρό ήταν εντάξει και δεν δυσφορούσε.

Περνάνε οι μέρες, τίποτα, με βλέπει η γιατρός μου, μου λέει όλα καλά. Μπορούσαμε να περιμένουμε. Την επόμενη το πρωί, λόγω συσπάσεων που ένιωθα, πήγα με τον άντρα μου στο δημόσιο μαιευτήριο. Με εξετάζουν, κάνω υπέρηχο, nst, και περιμένουμε. Κάποια στιγμή έρχεται και η γιατρός, τυπική, ειρωνική, εξαφανίζεται. Με τα πολλά μας φωνάζει ο εφημερεύον γιατρός, φαρσοκωμωδία volume2.

Γ: Κοιτάζτε να δείτε, κρατάω στα χέρια μου δύο άψογες εξετάσεις. Το μωρό είναι μια χαρά. Διαστολή βέβαια δεν έχεις καθόλου. Δεν έχεις συσπάσεις τοκετού, προπαρασκευαστικές είναι.

E: Κατάλαβα braxton hicks.

Γ: Και που τα ξέρεις εσύ αυτά;

E: Διαβάζω ξέρετε..

Γ: Μάλιστα. Κοίτα από την στιγμή που δεν έχεις διαστολή, μην περιμένεις να ξεκινήσει η διαδικασία. Συμβαίνει σε κάποιες γυναίκες αυτό. Είσαι νέα, γυμνασμένη αλλά μερικές φορές η φύση... καταλαβαίνεις.

E: Δηλαδή κατά 80% θα κάνω καισαρική.

Γ: Πιστεύω κατά 95%... Ανήκεις σε αυτές τις γυναίκες που μπορεί να έχουν κάποιες συσπάσεις αλλά όχι διαστολή. Μην σκέφτεσαι τα ποσοστά στην Ελλάδα, δες το σε παγκόσμιο επίπεδο. Εντάξει, για μας τι είναι η καισαρική, μισή ώρα, ένας καφές. Αλλά στην περίπτωση σου αυτό πρέπει να γίνει. Και πρόκληση να κάνεις πάλι σε καισαρική θα οδηγηθείς.

Δεν ήξερα τι να σκεφτώ, δεν πίστευα αυτό που άκουγα. Έβαλα τα κλάματα. Ο άντρας μου τον ρώτησε λεπτομέρειες, και αντάλλαξαν τηλέφωνα αν χρειαστεί για το χειρουργείο, χωρίς να μαθευτεί βέβαια στη γιατρό, για την οποία μας αποκάλυψε ότι δεν ήθελε πια να με αναλάβει, γιατί μου πρότεινε κάτι και δεν δέχτηκα. Μέσα μου όμως ήξερα ότι δεν θα κάνω καισαρική, κατάλαβα πόσο βρόμικος χώρος είναι. Πως το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο, στη φύση έχει γίνει εμπόριο. Φύγαμε και πήγα να κάνω βελονισμό, (όπως μου είχε προτείνει η γιατρός μου) άλλος ένας υπέροχος άνθρωπος στον δρόμο μου. Πόσο με ηρέμησε και με βοήθησε να βρω το κέντρο μου. Όταν τελείωσα, βρήκα τον άντρα μου και αποφασίσαμε να ζητήσουμε από τη γιατρό μου να αναλάβει τον τοκετό μου. Η οποία και δέχτηκε κι εμείς λυτρωθήκαμε.

Και το υπέροχο ταξίδι με το μωρό μου μόλις ξεκίνησε, έκανα ξανά βελονισμό, πήρα ομοιοπαθητικά, έκανα ασκήσεις, περπατούσα, πήγα κολύπησα στο Σούνιο!!! Πηγαίναμε στο ιατρείο της με παρακολουθούσε, όλα τα έβρισκε μια χαρά. Μόνο που έτσι φτάσαμε στις 41 εβδομάδες... και το άγχος, ιδίως του άντρα μου, ήταν εμφανές. Για να ηρεμήσουμε κάνουμε και ένα βιοφυσικό προφίλ του μωρού. Η γιατρός μου μας είχε πει ότι αν το σκορ είναι 9 έχουμε μέρες ακόμα. Τελικά ο μικρούλης μας πήρε 10!!! Έλα όμως που άρχισε την τρομολαγνεία και η γυναικολόγος που μου έκανε την εξέταση. Πήραμε την απόφαση να μπω κάποια στιγμή με πρόκληση. Η γιατρός μου δεν συμφωνούσε, και μάλιστα μας είπε χαρακτηριστικά: «εγώ εμπιστεύομαι το

παιδί σας». Κι εγώ αυτό εμπιστευόμουν και το σώμα μου. Και οι εξετάσεις μας έλεγαν όλα είναι καλά. Αυτόν όμως τον ψυχολογικό πόλεμο που κάνουν δεν μπορείς εύκολα να τον αντιμετωπίσεις. Θέλει γνώση , στήριξη και πίστη στον εαυτό σου και στο παιδί σου. Η φύση ξέρει...!

Ήταν Πέμπτη 7 Ιουλίου 2016, 5:10 το πρωί όταν με ξύπνησε ένας πόνος... κι ερχόταν κι άλλος, κι άλλος..κι εγώ γελούσα κι έκλαιγα μαζί... όχι από πόνο αλλά από χαρά. Το μωρό μας ήταν έτοιμο, ερχόταν. Διάλεξε αυτό την στιγμή, ίσως τον είχα εμποδίσει κι εγώ λίγο. Είχα μπλοκάρει. Πόσο κακό κάνουν αυτοί οι γιατροί που έχουν δώσει και όρκο μάλιστα... Ψυχολογικό πόλεμο, ότι δεν μπορείς, ότι δεν θα τα καταφέρεις, για να βολεύουν τα ραντεβού τους. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί αγγίζουμε το 80% στις καισαρικές; Γιατί βιάζουμε τη φύση, γιατί παρεμβαίνουμε χωρίς σοβαρό λόγο; Η επιστήμη είναι για να συμπληρώνει την φύση, να βοηθά, όχι να την παραμερίζει. Ενημερωθείτε, διεκδικείστε, μην ακούτε μόνο μία γνώμη. Δικό σας σώμα, δικό σας μωρό, δική σας απόφαση. Μια πιθανή ημερομηνία δεν σημαίνει τίποτα, ένα μωρό μπορεί να γεννηθεί από τις 37 ως τις 42 εβδομάδες.

Τελικά γεννήσαμε στις 8 Ιουλίου, 2.35 το πρωί, με φυσιολογικό τοκετό, 41 εβδομάδες και 3 μέρες. Μετά από 22 ώρες από τα πρώτα πονάκια. Μετά από όλη αυτή την ταλαιπωρία, η οποία μας δίδαξε πολλά. Και θέλω να τη μοιραστώ με όλους σας. Ο τοκετός μου ήταν έτσι όπως τον ήθελα. Δεν ήμουν σε ένα κρεβάτι ξαπλωμένη όλες αυτές τις ώρες. Πήγα για περπάτημα, έκατσα σπίτι, έφαγα ,έκανα ντουζ και έκανα εισαγωγή το απόγευμα όταν μου έσπασαν τα νερά. Η γιατρός μου τόσο υποστηρικτική, συνεχώς στο πλευρό μου. Γέννησα ανθρώπινα, βρε αδερφέ! Πραγματικά δεν ξέρω πως να ευχαριστήσω τη γιατρό μου για το ήθος της, τον επαγγελματισμό της, μα πάνω από όλα την ανθρωπιά της και την αγάπη της. Γιατί όλες αυτές τις ώρες, από την ώρα που με έπιασαν οι πόνοι, ήταν δίπλα μου. Μακάρι να είχαμε περισσότερους τέτοιους γιατρούς. Και να ευχαριστήσω και τον άντρα μου, που με εμπιστεύτηκε, που έκανε υπομονή, αν και ξέρω πως έχασε τον ύπνο του και ταλαιπωρήθηκε πολύ.

Φιλικά,

Χαρά

Επιτέλους μπορώ να μιλήσω κάπου για την ιστορία μου όπου θα με καταλάβουν. Σας ευχαριστώ γι αυτή την ευκαιρία!

Ήταν λοιπόν κάπου στο 2009 που έμεινα για πρώτη φορά έγκυος, τα συναισθήματα ήταν ανάμικτα, από τη μια ο φόβος για τις καινούριες ευθύνες που φαίνονταν μπροστά μου κι από την άλλη η χαρά για την καινούρια ζωή που μεγάλωνε μέσα μου!

Η εγκυμοσύνη μου κυλούσε υπέροχα, δεν είχα κανένα πρόβλημα, ούτε καν τις ζαλάδες και της αναγούλες που έχουν οι περισσότερες έγκυες στην αρχή! Ήταν μια υπέροχη περίοδος και πραγματικά το εννοώ! Όσπου κάποια στιγμή, γύρω στον τέταρτο μήνα, ο γιατρός μου μίλησε για καισαρική! Έπρεπε να κάνω καισαρική και ήταν ανένδοτος! Ο «λόγος» μια λοίμωξη από τον ιό HPV πριν από περίπου 6-7 χρόνια! Σε κάποιο τεστ ΠΑΠ είχε φανεί ένα μικρό κονδύλωμα το οποίο στο επόμενο τεστ είχε εξαφανιστεί! Από τότε και για 6 χρόνια όλα τα τεστ ήταν καθαρά! Παρ' όλα αυτά, ο γιατρός επέμενε για καισαρική λέγοντας μου ότι σε αντίθετη περίπτωση θα έθετα σε κίνδυνο την υγεία του μωρού μου! Έχασα τη γη κάτω απ' τα πόδια μου! Πάντα ονειρευόμουν τον τοκετό μου και ποτέ δεν μου είχε περάσει η ιδέα της καισαρικής και τώρα να που το αντιμετωπίζω!

Τελικά γέννησα με καισαρική στις 21/06/10. Και σαν κερασάκι στην τούρτα μου είπε ο γιατρός πως και να ήθελα να γεννήσω φυσιολογικά δεν θα τα κατάφερα γιατί είχα «ανδροειδή» λεκάνη!!! Μετά από δυο-τρία χρόνια έμαθα ότι τις ημέρες που θα γεννούσα ο γιατρός πάντρεψε την κόρη του! Με έβαλε για καισαρική και την επόμενη μέρα έφυγε για τον γάμο! Έκανα καισαρική γιατί ο γιατρός μου είχε γάμο!!! Από εκεί κι ύστερα είχα άλλες δυο εγκυμοσύνες με πάρα πολλά προβλήματα λόγω της καισαρικής που προηγήθηκε (αποκόλληση πλακούντα, συσπάσεις από την αρχή και άλλα πολλά!) με αποτέλεσμα να κάνω απολίνωση σαλπίνγων στην τελευταία καισαρική γιατί μια πιθανή τέταρτη εγκυμοσύνη θα ήταν πολύ επικίνδυνη και για μένα αλλά και για το έμβρυο! Είμαι μόλις 32 ετών!

Με εκτίμηση,

Παρασκευή

Κλείνοντας σήμερα μια εβδομάδα από τη γέννα και με αφορμή την καμπάνια ενάντια των αναίτιων καισαρικών, είναι η κατάλληλη ευκαιρία να μοιραστώ την ιστορία μου. Τον Απρίλιο του '14, στις 40 εβδομάδες ακριβώς, πήγα στην κλινική όπου διαπιστώθηκε ότι έχανα αμνιακό υγρό. Είχα ήδη συσπάσεις δυο μέρες αλλά δεν ήταν ακόμα συντονισμένες. Μου έβαλαν ορρό και με καθήλωσαν σε ένα κρεβάτι. Το θετικό ήταν ότι η διαστολή αυξανόταν κι έλεγα οι ελπίδες είναι με το μέρος μου. Μην το πολυλογώ, μετά από 16 ώρες, σχεδόν ακίνητη και έχοντας φτάσει διαστολή 9, μπήκα για καισαρική για τον λόγο ότι κάτι εμποδίζει το μωρό να κατέβει, δεν έχει καλή θέση, έχει αρχίσει να δυσφορεί κτλ... Ευγνωμονούσα ότι είχα ένα υγιές παιδάκι αλλά ήταν μια τραυματική εμπειρία τόσο σωματικά, όσο κ ψυχικά που σκέφτηκα ότι δε μπορούσα να το ξαναπεράσω. Ακόμα χειρότερα ότι ήμουν ένας θεατής με δεμένα χέρια κ έβλεπα αγνώστους να παίρνουν το μωράκι μου και να το απομακρύνουν από κοντά μου, μένοντας μόνη σε ένα χειρουργείο για μιάμιση ώρα.

Όταν συνήλθα από αυτή την ιστορία και αποφάσισα ότι είναι καιρός για άλλο ένα παιδάκι, έψαξα γιατρούς που να υποστηρίζουν το vbac. Μάζεψα γνώμες από ομάδες (πόσες άλλες σαν εμένα να έχουν βοηθηθεί από ομάδες σαν κι αυτήν), έτυχε να παρακολουθήσω και μια ομιλία και τέλος είπα να κλείσω ένα ραντεβού για να κρίνω και προσωπικά. Ήμουν σίγουρη κι ήσυχη πια ότι όποια εξέλιξη κι αν έχει ο τοκετός, θα είναι αυτό που πρέπει να γίνει. Για αυτό μπορεί να είχα χίλια δύο άγχη αλλά την ώρα του τοκετού ούτε τη σκεφτόμουν. Το τι άκουσα από τον περίγυρο για την απόφασή μου αυτή, δε χρειάζεται να το αναφέρω. Έχουμε φτάσει σε σημείο να θεωρούμε ένα δεύτερο χειρουργείο, μια τομή σε ένα ήδη τραυματισμένο σημείο, πιο φυσιολογικό και πιο αθώο.

Φτάνουμε 40+5 εβδομάδες κι επιτέλους ο τοκετός δείχνει να ξεκινάει. Παρόλο που έκανα επισκληρίδιο και δεν μπορούσα να μετακινηθώ στον χώρο, η μαία μου με άλλαζε συνέχεια θέσεις κ καταφέραμε το μωρό να πάρει σωστή θέση. Αυτό το «κάτι» που ενοχλούσε στην πρώτη γέννα, εμφανίστηκε κ στη δεύτερη και δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα κομμάτι τραχήλου που συνέχιζε να ήταν σκληρό αλλά με επιμονή κ εμπειρία του γιατρού, παρακάμφθηκε κ αυτό το εμπόδιο. Κάποια στιγμή άρχισα να χάνω τις ελπίδες μου, λίγο ο πόνος, λίγο η κούραση αλλά ο γιατρός εκεί, θα το παλέψουμε μέχρι τέλους αφού και το μωρό είναι μια χαρά. Με τους σωστούς χειρισμούς και σε μια υπερπροσπάθεια όλων όσων ήμασταν στην αίθουσα, στις 1:15 το βράδυ βγήκε το μωράκι μου!!! Φυσιολογικά!!! Δεν μπορούσα να πιστέψω, ούτε να καταλάβω τι ακριβώς έγινε!! Μέχρι και σήμερα νιώθω ότι δεν έχω συνειδητοποιήσει ότι τα καταφέραμε!!! Κρατούσα στην αγκαλιά μου ένα πλασματάκι 3910gr (άλλος ένα «must» λόγος για νυστέρι) κ απορούσα από μέσα μου αν όντως το έζησα!! Θηλασμός από το πρώτο λεπτό, το μωρό μαζί μας όλη τη διάρκεια μέχρι να με πάνε στο δωμάτιο. Για να μην αναφέρω την ανάρρωση, που δεν πίστευα ότι σηκώθηκα σε τέσσερις ώρες και ήμουν σε θέση να περπατήσω, να κάνω μπάνιο, να γυρίσω σπίτι μου όσο πιο σύντομα γίνεται και να είμαι σε θέση να φροντίσω και το πρώτο μου παιδάκι. Δεν θα μπω στη διαδικασία να συγκρίνω τις δυο γέννες, έτσι κι αλλιώς ότι έγινε έγινε, έχω τα δυο πολυτιμάκια μου γερά αλλά χαίρομαι που το έψαξα, διεκδίκησα, βρήκα την κατάλληλη ομάδα κι έκανα το όνειρό μου

πραγματικότητα και δεν ξαναπήγα με προγραμματισμένη καισαρική αυτή τη φορά, με ότι αυτό συνεπάγεται. Μακάρι αυτό να ήταν το αυτονόητο για όλες τις γυναίκες, και κάποια στιγμή να μη χρειάζεται ούτε να το συζητάμε αλλά να αποτελεί καθημερινότητα. Να μην «τραυματιστεί» ξανά ούτε γυναίκα, ούτε βρέφος με μια αναίτια καισαρική....

A. K.

Είμαι 40+5 και βρίσκομαι στο απογευματινό ραντεβού με τη γιατρό μου. Μου έχει πει ότι αν δεν γεννήσω μέχρι την Κυριακή, να μπορούμε για πρόκληση... Διαφωνώ και της λέω ότι θα περιμένω τουλάχιστον μέχρι την Τρίτη (41+2)... Συνεχίζει να διαφωνεί, αλλά μου λέει, με δική σου ευθύνη, αν θέλεις μπορείς να περιμένεις κι άλλο... Γυρίζω σπίτι αρκετά προβληματισμένη και πιεσμένη και επικοινωνώ με το παιδάκι μου λέγοντας του να βγει μόνο του για να μπορέσουμε να κάνουμε τον φυσικό τοκετό μας...

40+5 στις 2 το βράδυ ξεκίνησαν οι πόνοι... ανά μισή ώρα, ανά τέταρτο, ανά δέκα και το πρωί 6-9 ηρεμία... Μετά τις 9 ξεκίνησαν ανά 5 λεπτά και ξεκινήσαμε με τον άντρα μου για το μαιευτήριο (μιας που στο νοσοκομείο λίγο δύσκολο να κάνεις φυσικό τοκετό!). Φτάσαμε λοιπόν γύρω στις 10.30, με μέτρησε η γιατρός μου και είχα 5 εκατοστά (είχα κάνει ήδη 2 εκατοστά τις προηγούμενες ημέρες). Μες την τρελή χαρά εγώ, χαλαρή και ευδιάθετη, έτρεχα πάνω κάτω να ετοιμάσω το δωμάτιο, φούσκωνα την μπάλα τοκετού (η όποια τελικά δεν με βόλεψε) και όταν ερχόταν σύσπαση σταματούσα, έκανα τις ανάσες μου, και συνέχιζα! Φυσικά είχα ήδη συζητήσει το πλάνο τοκετού μου με τη γιατρό μου και έτσι απέφυγα κλύσμα, ξύρισμα, ορρούς και ότι άλλο θεωρούσα περιττό.

Όταν άρχισαν να δυναμώνουν οι πόνοι, πήγα στην αίθουσα τοκετού και πέρασα όλους τους υπόλοιπους εκεί με τη γιατρό μου, τη μαία και τον άντρα μου συνέχεια δίπλα μου - απίστευτη υποστήριξη. Περπατούσα συνεχώς, άλλαζα στάσεις, και το να βγάζω ήχο με την εκπνοή μου με βοήθησε πάρα πολύ. Σε κάποια φάση έσπασαν και τα νερά από μόνα τους, και από ένα σημείο και μετά έμεινα στο κρεβάτι σε πλάγια θέση καθώς ήταν πολύ έντονες οι συσπάσεις για να είμαι όρθια.

Πρέπει να ήταν 16.30 που έφτασε η στιγμή να σπρώξω. Μόλις έκατσα σε βαθύ κάθισμα αμέσως τον ένιωσα να κατεβαίνει κι άλλο... Έτσι, μετά από μισή ώρα σε βαθύ κάθισμα, έκατσα στο μπουμ· το οποίο είχαμε συνεννοηθεί με τη γιατρό μου ότι θα αποφύγω, αλλά δεν με άφησε εκείνη την ώρα και δεν είχα πολύ κουράγιο να διαφωνήσω. Να πω τη αλήθεια, λίγο απογοητεύτηκα εκείνη την στιγμή, μιας που ένιωθα ότι δεν είχα γνώμη, και το να κάτσω πάνω στη πλάτη μου ήταν κάτι που δεν το ήθελα καθόλου. Παρόλα αυτά, δεν το γλίτωσα, και μετά από τρεις-τέσσερις εξωθήσεις γέννησα το αγοράκι μου! Σε αυτές τις τελευταίες εξωθήσεις, εκτός από τον άντρα μου, μπήκε και η μητέρα μου μέσα γιατί ήθελε πολύ να δει πως γεννιέται ένα μωρό (έκανε δύο καισαρικές οπότε μάλλον το είχε άχτι) και μόλις βγήκε το μωρό μας άφησε με τον άντρα μου να το χαρούμε... Η αίσθηση όταν μου το ακούμπησαν στο στήθος ήταν εξωπραγματική... Μετά από λίγο έκοψε τον λώρο ο μπαμπάς, αρχίσαμε να θηλάζουμε, και από τότε δεν τον έχω αποχωριστεί καθόλου!

Ήταν η πιο όμορφη εμπειρία της ζωής μου, και η καλύτερη εμπειρία τοκετού που θα μπορούσα να έχω (για τα ελληνικά δεδομένα - πόσο μάλλον για μια πόλη της επαρχίας). Είχα τον πλήρη έλεγχο των αποφάσεων (εκτός από το μπουμ και το επακόλουθο του: την περινεοτομή). Αυτό που θα άλλαζα θα ήταν ίσως να ήμουν περισσότερο πιεστική για το θέμα του μπουμ, και δεύτερον να μην την άφηνα να με πιάνει συνέχεια εκεί κάτω (κάτι έκανε σαν να σκάβει) στο μεγαλύτερο μέρος του σταδίου της εξώθησης, κάτι το οποίο

αύξανε τον πόνο και με έκανε να νιώθω πολύ ευάλωτη. Αυτά που δεν θα άλλαζα ήταν η ελευθερία που είχα: όταν ήθελα τσιμπούσα λίγη σοκολατίτσα για ενέργεια, έπινα όσο νερό ήθελα, κατέβαζα τα παντζούρια για σκοτάδι, είχα τον άντρα μου δίπλα μου συνέχεια και το μωρό συνεχώς μαζί μου, και αρνήθηκα κάποιες πράξεις ρουτίνας στο νεογέννητο μωρό μου ύστερα από συνεννόηση με τον παιδίατρο-σύμβουλο θηλασμού. Ευτυχώς που βρήκα τους συγκεκριμένους γιατρούς και μπόρεσα να πραγματοποιήσω σχεδόν το σύνολο των επιθυμιών μου για τον τοκετό που ήθελα να ζήσει το μωρό μου... Ήμουν αρκετά αποφασισμένη από μόνη μου, αλλά όταν έχεις στο μέρος σου τον/την γιατρό έχεις ένα στήριγμα εναντίον στις ρουτίνες των μαιευτηρίων και αισθάνεσαι ότι δεν είσαι μόνη σου στην ζούγκλα της βιομηχανοποιημένης και ιατρικοποιημένης γέννας...

Μ. Δ.

Σεβασμός στην γέννα δεν σημαίνει γεννάω φυσιολογικά, φυσικά, στο σπίτι, σε φιλικό προς βρέφη κλινική και τόσα άλλα. Σεβασμός στη γέννα σημαίνει να μην παρεμβάλλεται τίποτα ανάμεσα στη μητέρα και στην έμφυτη ανταπόκρισή της στον τοκετό και να στηρίζεται από ανθρώπους και επαγγελματίες υγείας που αγαπούν και σέβονται αυτό που κάνουν και κατ' επέκταση αγάπη στη μητέρα και το μωρό της.

Τρεις τοκετοί, τρεις διαφορετικές εμπειρίες. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω καμία... Άθλια καισαρική, tolas με αχρείαστες παρεμβάσεις μόνο και μόνο την διαφήμιση για ένα vbas, γέννα στο σπίτι με καμία μέριμνα για την ψυχική και σωματική υγεία της επιτόκου καθώς και των αναγκών της κατά την διάρκεια του τοκετού. Αναλγησία, λάθη, παραλείψεις, ανεπάρκεια.

Πάσχα, Απρίλιος 2012. Τηλεφωνική «παραγγελία» γιατρού δημόσιου νοσοκομείου. «Έλα να γεννήσεις, είσαι 39^η βδομάδα και ήδη είσαι σε παράταση κύησης. Το μωρό κινδυνεύει να πεθάνει». «Μα γιατρέ δεν αισθάνομαι τίποτα, ο υπέρηχος είναι άψογος, αφήστε το μωρό να αποφασίσει». Ψυχολογική πίεση, κλείνω το κινητό για μία βδομάδα και πηγαίνω μετά με την βάλιτσα μου αφού έχει βρει τον σύζυγο που εργάζονται στον ίδιο χώρο και τον πίεζε. Αγχωμένη το προηγούμενο βράδυ είχα περπατήσει, είχα ανεβοκατέβει σκαλιά αλλά το μωρό μου δεν ήταν ακόμη έτοιμο. Εισαγωγή σαν να είμαι ασθενής. Αναγκαστική και υποχρεωτική ταπείνωση των πράξεων ρουτίνας του νοσοκομείου όπως: υποκλυσμός-ευτρεπισμός, ορροί, τεχνητή ωκυτοκίνη, σύνδεση με monitor που επιβάλλει να είσαι ξαπλωμένη. Καμία πρόοδος. Παρέλαση «ειδικών» να ελέγχουν την ανύπαρκτη διαστολή καταπατώντας το αυτονόητο δικαίωμα για ιδιωτικότητα, πάνω σε ένα κρεβάτι ενός κρύου δωματίου και εγώ κλαίγοντας να παρακαλάω το μωρό μου να κάνει το θαύμα του να μην μας εγχειρήσουν. Το μωρό αυτονόητο ήταν να στρεσαριστεί, σπάσιμο νερών με όλους να κρίνουν ότι είναι κεχρωσμένο. Πρακτικές δηλαδή που οδηγούν αναίτια καισαρική χωρίς απόλυτη ιατρική ένδειξη. Τον γιατρό να έχει έρθει 4-5 φορές για να με αναγκάσει να υπογράψω και αφού δεν τα κατάφερε έπεισε τον σύζυγο ο οποίος τρεμάμενος μου είπε να υπογράψω αφού πλέον φοβόταν για το πώς θα εξελισσόταν η κατάσταση. Τότε άνθρωποι προσπαθούσαν να βρουν φλέβες, διακωμωδώντας που δυσκολεύονταν, «γιατροί» να λένε «όχι πιο πάνω γίνεται η επισκληρίδιος, όχι κατέβα λίγο» γελώντας κυριολεκτικά και μεταφορικά πίσω από την πλάτη μου, έναν τραυματιοφορέα που με αγκάλιασε με αγάπη κοιτώντας με με συμπόνια και σφίγγοντάς μου συνωμοτικά το χέρι... Κάπως έτσι υποδέχτηκε ο κόσμος τούτος το μωρό μου... Η μαιευτική κακοποίηση βέβαια συνεχίστηκε όταν ζήτησα να δω το μωρό μου και η μαία μου απάντησε «Έλα που θες να δεις και το μωρό σου!» και ίσα με την άκρη του ματιού μου πρόλαβα το είδα πάνω από τις τριτοκοσμικές κουρτίνες που βάζουν μπροστά σου. Για στήριξη δε με τον θηλασμό, ούτε λόγος! Γυναίκα που κάνει καισαρική δεν έχει γάλα, ήταν η ετυμολογία των «ειδικών».

«Αδικία, αναιτιότητα, κενό, παρά φύσιν τοκετός, εγώ φταίω; Μήπως έκανα κακό στο μωρό μου που βγήκε με βία ενώ δεν ήταν έτοιμο να βγει; Ήμουν ανίκανη να γεννήσω; Γιατί κανείς δεν με βοήθησε με την εγκατάσταση της γαλουχίας; Γιατί όλοι μου λέγανε ότι δεν έχω γάλα; Γερό παιδί και σακατεμένη

μαμά; Γερό φαινομενικά παιδί; Μου αρκεί αυτό; Δεν είμαι εγώ η υπεύθυνη για το πλάσμα που θα υποδεχτώ; Δεν έπρεπε να γνωρίζω;»...

Πόσες απορίες, πόσες πληγές! Μου ήταν αδύνατο λοιπόν να σκεφτώ δεύτερη καισαρική που μου πρότειναν όλοι οι γιατροί της πόλης μου, όπως επίσης δεν ήθελα να στερηθώ αυτό που πάντα ονειρευόμουν: μία μεγάλη οικογένεια! Ψάχνοντας, μελετώντας άρθρα, διαβάζοντας σχετικά βιβλία, αναζητώντας σχετικές πληροφορίες στο διαδίκτυο οδηγήθηκα βήμα βήμα σ' ένα επιτυχημένο tolac (ή vbac¹ όπως συνηθίζεται να λέγεται δηλαδή επιτυχημένος φυσιολογικός τοκετός μετά από καισαρική) σε ιδιωτική κλινική στη Θεσσαλονίκη. Πήγα με διαστολή 7 και όμως πρόλαβαν να μου κάνουν επισκληρίδιο... Υποτίθεται θα είχα τη μαία του γιατρού η οποία αρρώστησε και δεν αντικαταστάθηκε ποτέ χωρίς εξηγήσεις. Από τον γυναικολόγο καμία ενθάρρυνση, καμία βοήθεια στην διαδικασία των ωδινών ενώ είχε υποσχεθεί ότι θα είναι κοντά μου και υποστηρικτικός στις ωδίνες, καμία δυνατότητα αλλαγής στάσης. Εξαφανισμένος για αρκετή ώρα. Μόνο η γλυκιά μαία της βάρδιας ήταν κοντά μου και την θυμάμαι με αγάπη... Το μωρό γεννήθηκε αφού έγινε περινεοτομή και χρησιμοποιήθηκε βεντούζα χωρίς να είμαι σύμφωνη. Πάντως ο γιατρός πήρε τα εύσημα...

Φυσιολογικός τοκετός αλλά όχι φυσικός. Πάλι έμειναν αγκάθια! Σεμινάριο στις βοηθούς μητρότητας που με βοήθησε να πάρω την απόφαση: τοκετός στο σπίτι! Ναι, αυτό ήθελα! Οι ελάχιστες μαίες της περιοχής μου αποδείχθηκαν, προς μεγάλη μου απογοήτευση, απολύτως τυπικές έως ανεπαρκείς. Η πισίνα που ενδεχομένως θα με ανακούφιζε στις ωδίνες στήθηκε τελευταία στιγμή με την βοήθεια του συζύγου, παρόλο που ζητήθηκε εγκαίρως, κι εγώ πάλι μόνη να αντιμετωπίσω τον οξύ τοκετό κι ένα μωρό που ήθελε να βγει στη μία ώρα! Διακοπές και απουσίες, παρά τον σύντομο τοκετό μου. Καμία προετοιμασία δεν προηγήθηκε στη διάρκεια της κύησης παρά τις οχλήσεις μου και τις εύλογες απορίες μου. Η καθοδήγηση για την ιατρική παρακολούθηση έγινε από μένα την ίδια. Τον οποιοδήποτε πόνο, τους μύκητες στον κόλπο και τόσα άλλα που προκύπτουν σε μια εγκυμοσύνη, τα αντιμετώπισα μόνη μου. Λακωνικές, σύντομες, τυπικές, διαδικαστικές. Θα τα πούμε στις 40 εβδομάδες (!!!) μου είπε η μία εκ των δύο. Ο σύζυγος πίστευε στην προετοιμασία μου, την φροντίδα, στην φυσική μου κατάσταση, ευτυχώς διάβασε πολύ και στάθηκε στο πλευρό μου με όλο του το είναι σε όλη την προσπάθειά μου! Από λεκτική ενθάρρυνση μέχρι φυσικούς τρόπους ανακούφισης! Οι ορμόνες μου επιτάσσουν και αυτή τη φορά να προστατεύσω με όλο μου το είναι τη νέα ζωή... Ευτυχώς, η Φύση βοήθησε σ' αυτό και όλα πήγαν καλά!

Σεβασμός στη γέννα λοιπόν σημαίνει αγάπη.

Σεβασμός στη γέννα είναι ο τραυματιοφορέας στην καισαρική, η μαία της βάρδιας στο vbac και ο σύζυγος στο τοκετό στο σπίτι.

N. T.

¹ TOLAC, trial of labour after caesarean, σημαίνει δοκιμή για φυσιολογικό τοκετό μετά από καισαρική, ωδίνες δηλαδή, που όμως μπορεί να καταλήξουν σε δεύτερη καισαρική. VBAC, vaginal birth after caesarean, είναι ο κολπικός τοκετός ετά από καισαρική.

Είχα μία άψογη εγκυμοσύνη χωρίς απολύτως κανένα πρόβλημα στο πρώτο μου παιδάκι. Πήρα μόλις 8 κιλά και όλα κυλούσαν κάτι παραπάνω από ομαλά. Λίγες μέρες πριν γεννήσω ο γιατρός μας ενημέρωσε πως το μωρό είναι πολύ ψηλά, αλλά παρ' όλα αυτά εμείς θα γεννούσαμε στην ΠΗΤ μας ακόμα και με πρόκληση. Άρχισα να νιώθω πως το παιδί μου δεν ήταν έτοιμο να γνωρίσει τον κόσμο και μου το έπαιρναν δια της βίας. Αφού ενημερώθηκα για τις περιβόητες 42 εβδομάδες, φρόντισα να ενημερώσω και τον γιατρό μου ο οποίος απάντησε πως αυτά είναι πράγματα που συνέβαιναν στο παρελθόν, και πως η σύγχρονη ιατρική απαιτεί λήξη της εγκυμοσύνης απαραίτητως στις 40 εβδομάδες. Τον παρακάλεσα και εγώ και ο σύζυγός μου να μου δώσει λίγο χρόνο, έστω λίγες μέρες, άλλα ήταν ανένδοτος.... Είχα καταλάβει επίσης από νωρίς πως δεν είναι και πολύ υπέρ του θηλασμού, μιας και μου πέταγε ατάκες του τύπου: «μετά τον 9ο μήνα το γάλα σου θα είναι νερό και δεν πειράζει αν στο μαιευτήριο το μωρό πιει φόρμουλα αφού εσύ τρεις μέρες δεν θα έχεις γάλα!!!!» Έτσι, είχαμε αποφασίσει με τον σύζυγό μου να πάρουμε μία μαία που είχα γνωρίσει σε κάποια σεμινάρια θηλασμού, για να με βοηθήσει στον θηλασμό μιας και εκείνος με διαβεβαίωνε πως δεν θα χρειαστώ μαία για τον τοκετό. Κάλεσα λοιπόν τη μαία για να κλείσω ραντεβού να μας επισκεφτεί στο μαιευτήριο, αφού ήδη ο γιατρός μου είχε κλείσει ραντεβού για την πρόκληση. Αναφέροντας της την ιστορία μου εκείνη μου είπε πως από πλευράς της θα ήταν αντιδεοντολογικό να μην μου προτείνει να πάρω μια δεύτερη γνώμη. Κάλεσα λοιπόν έναν γυναικολόγο που μου σύστησε και τον επισκέφτηκα δύο ώρες πριν από το ραντεβού μου για την πρόκληση!!! Ο άνθρωπος διαβεβαίωσε πως δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος για τόση βιασύνη, αφού είχα μια εξαιρετική εγκυμοσύνη και το μωρό εξακολουθούσε να βρίσκεται πολύ ψηλά, κάτι που θα μου εξασφάλιζε μία άδικη καισαρική τομή, και πως μπορούσε να με αναλάβει. Ακύρωσα λοιπόν το ραντεβού μου με τον άλλο γιατρό και πήρα την δύσκολη απόφαση να συνεχίσω με τον νέο. Η ψυχολογική μου κατάσταση σε όλο αυτό το διάστημα ήταν άθλια, και ξαφνικά ένιωσα υπέροχα, σαν να κέρδισα μία μάχη. Τελικά το παιδάκι ήρθε μόνο του στις 41+5. Γεννήθηκε φυσιολογικά και θήλασε απευθείας. Εξακολουθούμε δύο μήνες μετά να θηλάζουμε αποκλειστικά και να παίρνουμε βάρος! Στο δε μαιευτήριο (το κατά τα άλλα φιλικό προς τον θηλασμό), η παιδίατρος που εξέτασε το μωράκι δεν έχασε την ευκαιρία να μας συστήσει γνωστή μάρκα φόρμουλας για το σπίτι, και καμία από τις μαίες δεν με βοήθησε στον θηλασμό εκείνες τις πρώτες μέρες. Αντίθετα με βομβάρδιζαν με λανθασμένες πληροφορίες που θα οδηγούσαν σε πολύ σύντομη διακοπή του θηλασμού αν δεν είχα φροντίσει να ενημερωθώ πολύ πριν έρθει η ώρα να γεννήσω. Είμαι τυχερή που είχα τον σύζυγό μου στο πλευρό μου και με στήριζε, και που έστω και τελευταία στιγμή βρέθηκαν οι σωστοί άνθρωποι δίπλα μου ώστε να έχω μία εμπειρία τοκετού περίπου όπως την είχα φανταστεί. Σίγουρα στο επόμενο παιδί μου τα πράγματα θα κυλήσουν ακόμα καλύτερα.

Σ. Ι.

Είμαι από την Καστοριά, έχω δυο παιδάκια και θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας την ιστορία του δεύτερου τοκετού μου (23/7/2016) για να βοηθήσω τις γυναίκες να ζήσουν με σεβασμό τη γέννα τους. Γέννησα το πρώτο μου παιδάκι με καισαρική τομή στην 38η εβδομάδα (20/11/2012) και όταν έμεινα έγκυος στο δεύτερο είχα στο μυαλό και στην καρδιά μου την ελπίδα να υπήρχε τρόπος να αποφύγω τη δυσάρεστη εμπειρία της καισαρικής τομής. Ξεκίνησα με τον ίδιο γιατρό στη Θεσσαλονίκη, δίχως κουβέντες για τον τρόπο γέννας, μιας και στην αρχή όλα είναι ρευστά και μας ενδιέφερε να είχαμε καλή, ομαλή εγκυμοσύνη. Μέσα μου ήλπιζα, ωστόσο φοβόμουν ότι ήταν μονόδρομος η κ.τ. Ακολουθούσαν οι επισκέψεις στο νοσοκομείο της πόλης μου για απλούς υπερήχους και επισκέψεις στη Θεσσαλονίκη για σημαντικότερες εξετάσεις και ο καιρός περνούσε... Μια ημέρα (τρίτη εβδομάδα περίπου ήμουν) συνάντησα μια φίλη που εγκυμονούσε κι αυτή στο δεύτερο παιδάκι της μετά από κ.τ. και τη ρωτάω έτσι για να επιβεβαιωθώ ότι όλες εκεί καταλήγουμε: Κι εσύ για καισαρική θα πας πάλι ε; Κλείσατε ραντεβού; Ελπίζοντας να μου πει όχι... και η απάντησή της ήταν αυτό που ήθελα τόσο πολύ να ακούσω για να αρχίσω να ψάχνομαι! Μου απάντησε ότι είχε βρει γιατρό από μακριά που αναλαμβάνει νbac και μου έδωσε τα στοιχεία της για να επικοινωνήσω μαζί της. Επικοινωνήσαμε μαζί της και με κέρδισε ο τρόπος της από το πρώτο λεπτό, όμως με αποκαρδίωσε το γεγονός ότι στην παράταση που μου έδινε για τοκετό θα έλειπε για διακοπές (κάτι που είχε χρόνια να κάνει και το είχε κανονίσει με βάση τις εγκύους που παρακολουθούσε από την αρχή) κι εκεί θα υπήρχε ένα ρίσκο. Ο καιρός είχε περάσει, ήμουν στην τελική ευθεία με τον παλιό μου γιατρό που μου είχε υποσχεθεί ότι θα το προσπαθήσει για νbac, όταν όμως πήγα για εξέταση ο τρόπος του με έκανε να φύγω κλαίγοντας από το ιατρείο του και να κλείσω το πρώτο μου ραντεβού με την άλλη γιατρό στην 38η εβδομάδα. Πήρα το ρίσκο να γεννήσω μαζί της φυσιολογικά κι έτσι κι έγινε. Τελικά συναντήθηκα για δεύτερη φορά με τη γιατρό στον Άγιο Λουκά την ημέρα που με έπιασαν οι πόνοι. Ήταν η ημέρα των γενεθλίων της κι έγινε κι η ημέρα των γενεθλίων της δικής μου κορούλας που ήρθε στον κόσμο τόσο εύκολα και γρήγορα, μέσα σε δύο ώρες από την εισαγωγή στην κλινική. Η γιατρός ήταν άψογη, με ψυχραιμία με συμβούλευε τηλεφωνικώς τί να κάνω από τη στιγμή που ξεκίνησαν οι πόνοι στο σπίτι ξημερώματα, κι από Καστοριά φτάσαμε Θεσσαλονίκη, δίχως να έχουν σπάσει τα νερά. Τελικά κατάφερα να γεννήσω με σεβασμό και όπως επιθυμούσα το δεύτερο μωρό μου. Ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο και χώρο σας και στηρίξτε η μία γυναίκα την άλλη! Όλα μπορούν να συμβούν, αρκεί να το πιστεύουμε και να έχουμε δίπλα μας άτομα που να μας πιστεύουν!

Υ.Γ. Οφείλω να ομολογήσω ότι στο νοσοκομείο οι γιατροί με περνούσαν για τρελή όταν έλεγα ότι θα γεννήσω φυσιολογικά, και όταν πήγα για nst η γιατρός μου λέει: «Ποιος σας παραμυθιάζει ότι θα γεννήσετε φυσιολογικά...; Αυτά είναι αρλούμπες. Έλα αύριο για καισαρική γιατί θα έχουμε προβλήματα μετά...» Κι εγώ της απαντώ: «Μην ανησυχείτε, δεν θα γεννήσω εδώ, όπως και να 'χει θα πάω Θεσσαλονίκη...» Τον άντρα μου τον φόβισε, κι εκεί στάθηκα μόνη απέναντι τους....

M. T.

Η δική μου ιστορία τοκετού.

Πριν φτάσω στον μήνα μου είχα αποφασίσει ότι θα γεννήσω στο νοσοκομείο της πόλης μου, και όχι στην κλινική που ξεγεννούσε ο γιατρός που με παρακολουθούσε στην εγκυμοσύνη μου λόγω του μεγάλου ποσού που θα έπρεπε να δώσουμε. Λίγες μέρες πριν από την ημερομηνία που μου είχαν δώσει με πιάσανε συσπάσεις. Με είχαν ενημερώσει στο νοσοκομείο όταν οι πόνοι φτάσουν να έρχονται ανά 15 λεπτά έχει έρθει η ώρα να ανεβώ, όπως και κάναμε. Φτάνοντας στο νοσοκομείο, ψάξαμε την μαία που είχε βάρδια εκείνη την ώρα, (να σημειώσω ότι οι πόνοι με έπιασαν Κυριακή βράδυ αργά και στο νοσοκομείο πήγαμε Δευτέρα ξημερώματα) και όταν τη βρήκαμε άρχισε να με ερωτάει γιατί ήρθα τόσο νωρίς ενώ είναι το πρώτο μου παιδί, και με μεγάλη σιγουριά μας ενημέρωσε ότι θα αργούσα να γεννήσω, και μάλλον δεν θα γεννούσα καν εκείνη την μέρα. Παρόλα αυτά με έβαλε να με εξετάσει και καθ' όλη την διάρκεια της εξέτασης μου «την έλεγε» για το πόσο συχνά ανέβαινα στο νοσοκομείο για να με εξετάσουν, (πέρα από το καθιερωμένο εβδομαδιαίο ραντεβού, είχα ανέβει και μια μέρα πριν με πιάσουν οι πόνοι λόγω ακινησίας του εμβρύου για πολλές ώρες) ότι έλεγα ψέματα για το πόσο συχνές ήταν οι συσπάσεις μου, και ότι εν μέρει ήταν λογικό να νιώθω ασφάλεια στο νοσοκομείο. Λίγη ώρα μετά με έβγαλε έξω όπου και περίμενε ο σύζυγος μου για να αποφασίσουμε αν θα μείνουμε εκεί η αν θα γυρίσουμε σπίτι, μιας και ξαναλέω σύμφωνα με τα λεγόμενα της δεν είχε έρθει η ώρα του τοκετού. Αποφάσισε ο σύζυγος κυρίως ότι καλύτερα θα ήταν να μείνω εκεί, κι αν μην γεννούσα, για σιγουριά, οπότε και πήγε να φέρει τα πράγματα μου από το αμάξι. Στην συνέχεια η μαία με έβαλε στην αίθουσα ωδίνων για να κοιμηθώ, κλείδωσε την πτέρυγα με τον σύζυγο μου να περιμένει έξω από αυτήν και με ενημέρωσε ότι αυτή θα κοιμάται σε ένα από τα κρεβάτια και αν την χρειαστώ να την φωνάξω. Προσπάθησα λοιπόν κι εγώ, αλλά λίγη ώρα αργότερα άρχισε να κτυπάει το κουδούνι της πτέρυγας, μιας και είχε έρθει μια ακόμα κοπέλα για να γεννήσει, και η οποία γέννησε γρήγορα στην διπλανή αίθουσα από μένα και με τις πόρτες ανοιχτές. Μετά με βάζουν για καρδιοτοκογράφημα και φεύγουν και γιατρός και μαία, σπάνε τα νερά μου και αρχίζω να φωνάζω την μαία μιας και σαν πρωτάρα τρόμαξα και νόμιζα ότι αυτό σημαίνει ότι ξεκινάει ο τοκετός. Η μαία βέβαια πουθενά, οπότε με βγάζω από το μηχάνημα και ξεκινάω να την ψάχνω σε όλο τον όροφο με τα νερά να τρέχουν. Όταν την βρήκα το μόνο που μου είπε ήταν –«μα καλά γιατί σηκώθηκες εσύ;» - «σπάσανε τα νερά μου» - «ε και;». Να μην τα πολυλογώ, μισή ώρα αργότερα ξεκίνησε ο τοκετός, και ούτε μία ώρα μετά είχα το μωράκι μου στα χεριά μου.

X. K.